No. 1215 Zaterdag 13 April 1907. 24ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20,

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE : Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 12 April.

DE . PAUSEN

EN DE

Christelijke Beschaving.

Zeer gaarne voldoen wij aan het vereerend verzoek van eenige vrienden om ook in ons blad iets te plaatsen over de geschiedenis der Pausen. Pater J. V. DE GROOT, Hoogleeraar aan de Universiteit te Amsterdam, heeft reeds voor jaren een algemeen geprezen geschiedkundige studie geschreven, welke opnieuw herzien en vermeerderd kon worden uitgegeven, over de Pausen en de Christelijke Beschaving; wij meenen aan de hand van dezen veiligen gids wel van tijd tot tijd een tocht te mogen ondernemen door de „duistere" middeleeuwen en vangen aan met de „ijzeren" eeuw.

„Niets kan Gods Kerk minder derven dan hare vrijheid. Tegen het einde der IX• eeuw begon voor haar een tijdperk der allerzwaarste beproeving, omdat gedurende dit tijdvak de kerkelijke vrijheid in haar eersten oorsprong bedreigd werd, namelijk in de Pauskeuze en in het pauselijk bestuur.

Het rijk der Franken, na den dood van Karel den Grooten spoedig in verschillende deelen gesplitst en van zijn sterken inwendigen samenhang beroofd, sleepte in zijn val vele jammeren na zich. Italië geraakte door de veeten van den adel en de strooptochten der rooverbenden in eene groote verwarring. De hertogen van Spoleto werden door hunne onmiddellijke nabijheid eene gestadige bedreiging voor den H. Stoel; het woeden der adellijke partijschappen drong Rome binnen, en vooral de tuscische partij, waarvan hertogin Theodora en hare beide dochters Marozia en Theodora de jongere de ziel waren, speelde te Rome zulk een hoofdrol, dat zij het Pausdom uitsluitend voor hare volgelingen zocht te vermeesteren. Niet minder dragen de beiden Crescentiussen, de oudere en de jongere, die tegen het einde der X• eeuw en in het begin XI• Petrus Stoel met hunne dwingelandij belaagden, een afschuwelijk brandmerk van heiligschennende tyrannie. Pausen werden verjaagd, gekerkerd, vermoord. Als een schaduw ging menige pauselijke regeering voorbij: tusschen Formossus en Johannes X verschenen elf Pausen. Wel hield het duitsche keizerzwaard de italiaansche hertogen en graven bij tusschenpoozen in bedwang; doch sedert Otto I ten jare 961 over de Alpen kwam, hadden de Pausen zich tegen een nieuwe ramp, het grijpen des hoogen *beschermers* naar het kerkelijk *bestuur*, met beleid en kracht te weren.

Rome's vrijheid wordt niet aangerand, of tallooze onheilen treffen geheel het lichaam der Kerk, van het hoofd tot de uiterste ledematen. Geeft Petrus geen krachtige leiding aan de christelijke maatschappij, dan kwijnt licht de kerkelijke tucht, het leven van geloof en liefde verliest van zijn bloei bij leek en priester. Dien hachelijken toestand van binnen verzwaarden tegen de X• eeuw zoovele gevaren van buiten, dat het Pausdom, zonder eene gansch bijzondere tusschenkomst der Voorzienigheid, zijnen ondergang schier niet meer vermijden kon. In het Oosten hevige gisting; het Westen door Noormannen, Hongaren en Saracenen bedreigd, overrompeld; kerken, kloosters, scholen verwoest; de jonge beschavingskiemen op ontelbare plaatsen uitgerukt; zegepraal op zegepraal der eerst half verwonnen barbaarschheid en heidensche zeden; kortom, vele misdaden; achteruitgang van het christelijk leven; een opeenstapeling van droeve gebeurtenissen: — eene eeuw dus, die niet ten onrechte de *ijzeren* genoemd wordt en een donkere nacht, als men haar vergelijkt bij de gulden eeuwen en de schitterende dagen van het katholiek geloofsleven in vroegere en in latere tijden.

Niet dan *vergelijkenderwijze* noemden wij de X• eeuw met een paar tientallen jaren, die haar vorafgaan en volgen, een *nacht*. Onkatholieke schrijvers plegen zelfs geen enkele lichtstraal te zien; zij laten dien nacht zijne zwarte schaduwen nog veel verder naar alle kanten uitbreiden, en in die duisternis beklimt dan pausin Johanna Petrus' Stoel, rijpt het groot bedrog der pseudo-isidorische decretalen, leven de „slechte Pausen".

Pausin Johanna rust in haar graf; kome de *fabel* er nog bloemen strooien, de *geschiedenis* plengt er geen tranen meer.1) De pseudo-isidorische decretalen door protestantsche geschiedbeschouwing zoo lang als een bolwerk aangezien, leveren geen bruikbare wapenen meer tegen het Pausdom. Wie thans een goeden wil heeft, kan het weten, dat de valsche decretalen noch door Rome, noch om Rome vervaardigd zijn, en dat zij het pauselijk oppergezag niet *gemaakt* hebben, maar het bestaan van dit gezag als een onbetwistbaar feit *veronderstellen*.

Kleven er dan geen vlekken op het gewaad der toenmalige Opperpriesters? Geen katholiek is het onbekend, dat onfeilbaarheid in de leer niet met onzondigheid van leven moet verward worden. Wat de leer betreft, is ééne zaak zeker, dat namelijk zelfs de meest beschuldigde Pausen nimmer van dwaalleer *ex cathedra*, dat is, in de opperste beslissing omtrent geloof en zeden, werden overtuigd, en dat de thummim steeds onbesmet als het zuiverste goud op hunne borst heeft geblonken.

Ook door hunne zeden schitteren de Pausen onder alle machten der aarde helder uit; dat niettemin het belemmeren der vrije Pauskeuze dien luister enkele malen verduisterde, valt kwalijk te loochenen. Beamen wij daarom alle aanklachten tegen de Pausen der ijzeren eeuw? Geenszins. Bisschop Hefele zegt naar waarheid, dat men, van lichtgevende oorkonden voor dit tijdvak beroofd, de duisternis van zijn eigen geest op de onbekende eeuw heeft overgebracht. De eenige bron voor het bijzonder leven van de Pausen was geruimen tijd Luitprand, in zijn tien laatste levensjaren bisschop van Cremona. Kardinaal Baronius, wien vele hulpbronnen der hedendaagsche geschiedschrijvers nog gesloten waren, kwam onder Luitprands invloed en begon zijne geschiedenis der Xe eeuw met troostelooze klachten over dien „ijzeren" „looden" en „duisteren "tijd. Later bleek Luitprand een alles behalve vertrouwbare gids; nieuwe navorschingen wierpen in het duister tijdvak licht, bijzonder de hervonden geschriften van Flodoardus van Epernay, een zeer rechtschapen en verstandig priester.

Voor de Pausen was, als bijna immer, meer licht meer waardeering. Op de een-en-dertig Pausen van Formosus tot Sylvester II komen er twee of drie voor, wier nagedachtenis onder ernstige beschuldiging ligt; dat er eene laakbare verstandhouding van Sergius III tot Marozia en van Johannes X tot Marozia's moeder Theodora zou bestaan hebben, moet als onbewezen en als strijdig met zekere feiten en geloofwaardige getuigenissen der oudheid worden geloochend. En niet alleen vindt de „pornocratie", door eenige katholieken met zooveel overdrijving geschilderd, geen genoegzamen grond in de feiten, maar verscheidene Pausen verspreidden door dien duisteren tijd den glans eener buitengewone deugd: Johannes IX, Benedictus IV, Leo V, Anastasius III, Stephanus VII, Leo VII, Stephanus VIII, Marinus II, Agapetus II, Benedictus V, Benedictus VII, Johannes XV, Gregorius V, Sylvester II, gaven het voorbeeld van een vroom leven en van degelijk plichtbesef.

Rome's heilzame invloed op de christelijke beschaving blijft in de „ijzeren eeuw" zeer zichtbaar. „Nacht" in den volstrekten zin kent Rome niet; want de Paus, afgezien van zijne persoonlijke hoedanigheden, is de drager der groote beginselen, die de zedelijke kracht der maatschappij zijn; als leeraar der Kerk door God bijgestaan, spreekt hij woorden des eeuwigen levens; als Opperpriester bewaart hij de eenheid onder hen, wien de uitdeeling van Christus' genademiddelen en de bediening der heilige Sacramenten is bevolen.

Alleen reeds hun bestaan en de eerbied, dien, tot Voltaire's verbazing, zelfs de zoogenaamde slechte Pausen behielden, werkten heilzaam, omdat daardoor de groote, christelijke wereldmaatschappij door den band der eenheid verbonden werd en tevens eenige gevoelens van broederschap en zachtmoedigheid bewaard bleven. „De pauselijke oppermacht — zegt Macauly — vereenigde de volkeren van West-Europa in eene groote maatschappij: daaruit zijn gevoelens van meer uitgestrekte welwillendheid ontstaan. Volken, door zeeën en bergen gescheiden erkenden een broederband en een algemeen wetboek. Zelfs in den oorlog werd des overwinnaars wreedheid niet zelden gematigd door de gedachte, dat hij en zijne overwonnen vijanden leden waren van eene groote vereeniging."

De Pausen der „ijzeren" eeuw waakten tegen de halve Maan, die alle europeesche landen bedreigde; een voorbode van latere zegepralen was vooral de bondsoorlog, waar Johannes X de ziel van was en waardoor de Saracenen uit hunne versterkte stelling aan den Garigliano werden verjaagd. Leo VII smaakte de blijdschap, dat zijne pogingen om Alberic met koning Hugo te verzoenen, — een werk des vredes, waarvoor hij den H. Odo, abt van Clugny, naar Rome ontbood, — met een gunstigen uitslag bekroond werden. Verre buiten Italië, in Duitschland, Engeland, Frankrijk, België, onderhield het katholiek geloof in vele harten eene heilige bezieling, die steeds nieuwe werken van licht en vrede voortbracht, die de christelijke maatschappij deed herrijzen uit hare assche.

Vele kloosters en abdijen, als Sint Gallen, Hirsau, Clugny, Tours, Rheims, beoefenden ijverig de wetenschap, en bezaten scholen, om een reeks van bekwame meesters vermaard. Ernstige klassieke studiën treffen wij tot in de vrouwenkloosters, in het stille Benedictinessenklooster, b. v. van Gandersheim, waar Roswitha door twee harer medezusters in 't latijn, het grieksch, de aristotelische wijsbegeerte, de muziek en de andere vrije kunsten werd onderwezen, terwijl zij om hare schoone gedichten nog heden bij de letterkundigen hoog in aanzien staat; de oude duitsche heldensage herleeft te Sint Gallen in Ekkehards Waltharilied, terwijl abt Odo's hymnen en Notkers liederen diep doorklinken in het godsdienstig hart. Hoe wisten die dichters, al ontbreekt dikwerf de volmaaktheid aan hunne taalvormen, de ziel aan te grijpen en haar met het begrip, met het gevoel der oneindigheid te vervullen! Na jaren en jaren zong nog de kruisvaarder, als de strijd op het slagveld begon, dat lied, vol kracht en weemoed, uit de „ijzeren" eeuw: ***Media vita; Midden in het leven zijn wij in den dood.*** Men verlaat de wijsbegeerte niet: Heiric, na het voltooien zijner studiën te Fulda en Ferrières, onderwijst in de abdij Saint-Germain; Remigius te Parijs; Tours, Fleury, Sens, Rheims staan onder het toezicht van Gerbert; Dunstan, de heilige aartsbisschop van Canterbury, die de abdij van Westminster bouwde, had de wijsheid lief en maakte zijn klooster Glastonbury tot kweekschool van leeraren voor gansch Engeland.— Vele grootsche bouwwerken aan kathedralen, kerken en kloosters werden tusschen de jaren 950-1000 ondernomen.

Geen enkele kring der maatschappij, waar geen mannen ijverden voor den bloei van godsdienst, deugd: voor de zegeningen, die daaruit voor de orde en den vrede der maatschappij ontspringen; zoo deden Alfred de Groote, Koning Edgar en de oudkanselier Turketil in Engeland; de koningen Eric, Olav en Kanut I in het Noorden; keizer Otto, schoon niet altijd zonder machtsoverschrijding, in Duitschland; alle edelste krachten van Spanje door een volhardenden kamp tegen de Saracenen, die een rustpunt vond toen de katholieken overwinnaars bleven in den veldslag van de Arendskruin (Calat Annosor) aan den mond van den Douro. Gedreven door hun zedelijken ernst en steunend op de heiligheid der christelijke leer, weerden zich vele getrouwen, die Rome door hun hervormingswerk steunden, en de verslapte tucht onder de geestelijken door conciliën en andere middelen poogden te herstellen. Zoo deden in Duitschland Bruno vam Keulen, Wolfgang van Regensburg, en een groot aantal voorbeeldige bisschoppen; in Engeland de H. Dunstan met Oswald van Worcester en Ethelwald van Winchester; allermeest Clugny, de wereldberoemde abdij, om wier bevestiging de oude hertog Willem van Aquitanië de reis naar Rome maakte, — Clugny, de bakermat eener uitgebreide congregatie, schonk door zijne krachtige hervorming aan talrijke fransche en italiaansche kloosters een nieuw leven van evangelische deugd en van lust voor de wetenschap.

Een verheffend schouwspel is het, gade te slaan, hoe de Kerk bij zoo zware beproevingen niet louter op den bisschopszetel en in abdijen heiligen kweekte, maar ook in paleizen het Kruis verhief, en koninklijke zielen leerde, het hemelpad standvastig op te gaan. Hoe troosten ons keizerin Adelheide's hooge deugden, koningin Mathilde's goed en medelijdend hart, haar stille vroomheid en dat nederig boeten om het onbillijk toe-

1) **Onder de Protestanten werd deze zoogenaamde pausin als geheel onbestaanbaar en ongeschiedkundig verworpen door Leibnitz, Aventinus, Bayle, Basnage, Blondel, Boschorn, Cave, Gibbok, Schröck, Neander, Gieseler, Guericke, enz.**

wijzen der duitsche krone aan den geliefkoosden jongsten zoon! Aan het einde der eeuw treedt ons de H. Stephanus, koning van Hongarije te gemoet; in 1014 komen twee heiligen in de romeinsche St.-Petruskerk nederknielen: Paus Benedictus VIII plaatst de keizerskroon op het hoofd van den ridderlijken H. Henricus en van Sint-Cunegonda, zijne maagdelijke keizerin.

Nooit stierf in de Kerk het geslacht uit der apostolische mannen, die het rijk van geloof en liefde op aarde hielpen uitbreiden. Bisschop Leofdag werd door de deensche heidenen ter wille van het geloof vermoord, maar het bloed des martelaars werd het zaad der Christenen. Standvastig arbeidden in Denemarken Poppo, bisschop van Sleeswijk, in Zweden de bisschoppen Unni en Siegfried; op IJsland de priesters Stefner en Thangbrand; onder de slavische stammen de H. Wolfgang en de H. Adalbert sedert 982 bisschop van Praag: deze landen en volkeren leerden altegader den Heiland der wereld kennen, en de zegepraal des kruises werd er zoo niet voldongen, dan toch voorbereid.

Onder de liefdadige instellingen voor lichamelijken nood zijn de gastvrije huizen beroemd, door Bernard van Menthon, aartsdiaken van Aosta, voor bergreizigers op den grooten en den kleinen Sint-Bernard gesticht. Verre van alle aardsch gewoel volgde de christelijke liefde den pelgrim over de besneeuwde Alpentoppen. In de Xe eeuw zien wij ook die *vredebonden* sluiten, waarin de kiem lag van den *Godsvrede* (Treuga Dei), die in de volgende eeuw tot groot heil der menschheid, paal en perk stelde aan de eindelooze veeten en allerlei uitspattingen van den strijdlust.

Over geheel den akker der Kerk lag het zaad des levens uitgestrooid; niets had de sterke kiemen kunnen dooden. Doch alles wachtte de zon, die doet rijpen.

Met Leo IX (1049–1054) begon het heerlijk op te dagen. Majestueus stijgt uit dien dageraad de zon van Paus Gregorius VII."

Zout-briketten.

Zout in briketvorm is veel zindelijker, en gemakkelijker te vervoeren dan los zout in zakken waarbij steeds veel verloren raakt. Door het hydraulisch samenpersen van het zout tot een briket van geringe afmetingen wordt het vervoer ook goedkooper, omdat een schip dan in één vracht veel meer laden kan, dan wanneer het zout los wordt ingenomen. De briketvorm voorkomt het vuilworden en dus onbruikbaar worden van veel zout en er gaat absoluut geen enkele korrel verloren bij verpakken, in- en ontscheping. Dit voorkomen van een aanmerkelijk verlies moet dan de kosten kunnen goedmaken der noodige hydraulische machines.

Dr. Th. van Buuren heeft voor het Indisch Genootschap in 1904 een lezing gehouden over de nieuwe zoutdebiteering in onze Oost-Indische bezittingen. Wij ontleenen daaraan het volgende:

Het was op initiatief van den gewezen directeur van onderwijs den heer Groeneveldt, die in 1889 lid van den raad van Ned Indië was geworden, dat de Regeering een internationale prijsvraag ten bedrage van f 10.000 uitschreef in de hoop daardoor in 't bezit te geraken van een geschikte verpakking voor Indisch zout. Op deze prijsvraag kwamen een tweehonderdtal beantwoordingen in, die, na in Nederland door de Rijkskeurings-commissie te Amsterdam te zijn beoordeeld, in Indië andermaal moesten beoordeeld worden. De nadere beoordeeling is neergelegd in een in 1903 op 's Landsdrukkerij te Batavia uitgegeven verslag waarin tot de conclusie werd gekomen, dat geen der inzenders aan alle eischen van de prijsvraag had beantwoord, doch dat de tweeledige beantwoording van den heer von Baltzberg, chef der Staatssalinen te Ischl in zoo verre als volledig beschouwd kon worden dat daaruit de gegevens waren te putten om een systeem van verpakking te verkrijgen die, indien zij bij de bevolking ingang mocht vinden, zou kunnen voldoen aan de vele eischen in de prijsvraag voor de verpakking gesteld. Aan de hand dezer gegevens werden uitgebreide briketteeringsproeven genomen met het Indisch ongezuiverd zout, waarvan de geaardheid niet mocht veranderen. Daarbij bleek dat het Indisch zout met een gemiddeld watergehalte van 7 tot 10 pCt. geheel andere eischen stelde bij de briketteering dan het Oostenrijksch bergzout met hoogstens 1½ pCt. watergehalte waarmede von Baltzberg zijne proeven had genomen. Ook werden uitgebreide chemische onderzoekingen gedaan omtrent 't wateraantrekkend vermogen van Indisch zout, in lossen, in compacten en in geperssten vorm, verpakt en onverpakt; al deze onderzoekingen leidden tot een verpaksysteem, waarbij het zout den lossen vorm moest verliezen. Op wetenschappelijke gronden werd aangetoond, dat de door de Regeering gedachte verpakking alleen mogelijk zou zijn, wanneer in de plaats van eene debiteering in lossen vorm eene debiteering in gepersten vorm kwam, waarbij eene hoeveelheid geperst zout te zamen in één omhulling werd gebracht, die, met 't oog op het wateraantrekkend vermogen van Indisch zout *niet absoluut* lucht- en waterdampdicht behoefde te zijn, doch eene zoodanige sterkte moest hebben, dat eene dergelijke verpakking in verband met de eischen van de praktijk, bestand kon zijn tegen alle soorten van vervoer. Als grondstof voor zoodanige verpakking had bij die proeven het lederetten karton van de firma Lenz te Sarmingstein 't best voldaan. Bovenbedoelde proeven vielen toevallig samen met die, welke de Oostenrijksche Regeering in de Staatssaline te Ischl nam, om los zout met behulp van eene nieuwe hydraulische persconstructie van den ingenieur Mayer te Weenen, in briketten van vooraf bepaald gewicht om te zetten.

Die eerste proeven van briketteering te Ischl gaven aanleiding tot de samenstelling van een ontwerp, hetwelk, vergezeld van een uiteenzetting betreffende de invoering van dergelijk verpak-stelsel in Indië bij het voorstel gevoegd werd, dat Minister Bergsma, in 1896 bij de behandeling van de Indische begrooting in de Tweede Kamer bracht om daarmede eene proef op groote schaal te nemen. Genoemde Staatsman zag in de toepassing van het briketstelsel het middel om voor goed een eind te maken aan de malversaties die het zoutbeheer aankleefden, ook de geschikte gelegenheid om het corps Indische ambtenaren te ontlasten van eene categorie die dien naam niet verdiende; van meerdere baten van het monopolie werd bij de verdediging van het voorstel niet gerept.

Dit voorstel, ofschoon niet in volledige overeenstemming met de Indische regeering vond in beide Kamers volle instemming, waarna op het eind van 1897 de eerste maatregelen in Indië konden worden genomen om te Kalianget, het oostelijk eindpunt van Madoera, een „proeffabriek" te bouwen, waarin de plannen der verpakking in uitvoering zouden worden gebracht. Deze fabriek, de eerste zoutbriketteeringfabriek van dergelijken omvang, in 1898 gebouwd, trad in de eerste dagen van '99 in werking en in Mei van dat jaar kon met de debiteering van verpakt zout in de afdeeling Soemenep en daarbij behoorende eilanden, als eerste proefgebied aangewezen, een aanvang gemaakt worden."

De Ruyter's herdenking op Suriname.

De feestelijkheden op Donderdag 21 en Vrijdag 22 Maart ter herdenking van den 300sten geboortedag van Michiel Adriaansz de Ruyter zijn, hoewel het weder niet zeer gunstig was, wel geslaagd.

Van de Gouvernementsgebouwen en vele particuliere gebouwen wapperde de Ned. driekleur.

Donderdagmorgen 7.30 uur trok de militaire macht, bestaande uit p. m. 250 onderofficieren en minderen, onder commando van den luitenant-adjudant Boertje uit.

De kinderoptocht, die in den namiddag om 3.30 uur zou plaats hebben, ging wegens den regen niet door.

's Avonds 7 uur had in de Hervormde Kerk de plechtige herdenking vanwege het Algemeen Nederlandsch Verbond plaats. De Kerk, die voor dat doel in gebruik was, was overvol. De Gouverneur en dochter, benevens zijne adjudanten, woonden de plechtigheid bij.

De militaire kapel voerde op zeer verdienstelijke wijze koraalmuziek uit. Ook een koor van jonge dames en heeren hebben niet weinig bijgedragen tot opluistering van het feest.

Het spreekgestoelte, met de nationale kleur behangen, werd betreden door den heer C. R. Froweïn Jr., Voorzitter van het Algem. Nederl. Verbond. Door den spreker werd een feestrede gehouden over het leven van den grooten zeeheld.

Om 7.30 was deze plechtigheid afgeloopen.

Het publiek, dat zich bij honderden om het gebouw der Herv. Kerk had geschaard, trok nu naar het Gouv. plein om deel te nemen aan de taptoe.

Ook de notabelen spoedden zich naar het Gouvernementshotel ter receptie, waar hun door den Landvoogd een aangename gelegenheid werd verschaft om de taptoe te hooren.

De militaire muziek en die der Schutterij waren al op het Plein aangetreden. Klokslag half negen werd de taptoe begonnen.

Op het Plein werd bengaalsch vuur volgens de nationale kleuren afgestoken en een vuurwerk: fontein met briljantvuur en voetzoekers, afgeschoten.

In de Dominestraat was op het balcon van Dr. Vanier een levensgroot portret van de Ruyter geplaatst, dat door bengaalsch vuur verlicht werd.

Dank zij ook het bezadigd optreden der politie, liep de taptoe zonder ongeregeldheden af.

Om 10 uur werd in het Park aan het bal door de leden druk deelgenomen.

Den volgenden dag hebben de schoolkinderen op de scholen, vanwege de Vereeniging voor Nationale Feesten, een prettigen feestdag gehad. Zij werden tevens aangezegd om zich klaar te houden voor den kinderoptocht, die Donderdag wegens den regen was uitgesteld.

Om half vijf uur verzamelden zich een 4000 tal kinderen onder toezicht van hun onderwijzers in de Gravenstraat. Om kwart voor vijf trok de stoet, voorafgegaan door de Schutterij-muziek, naar het Plein. Iedere school met zijn vaandel voorop en de meeste scholieren met een rood, wit en blauw vlaggetje in de hand. In het midden ging de militaire muziek. De optocht, die een aardigen indruk maakte, defileerde langs het Gouvernements-hotel in goede orde naar het plein.

Nadat het „Wilhelmus" door de kinderen gezongen was, werden van elke school 3 leerlingen, die de beste opstellen over De Ruyter gemaakt hadden, en daarom uit de handen van den Gouverneur zelven een prijs ontvangen zouden, vóór het Gouvernements-hotel geleid, waar Z. Excellentie met echtgenoote hen afwachtte omringd van de leden van den Raad van Bestuur, de Koloniale Staten, vertegenwoordigers der verschillende godsdienstgezindten, het bestuur van het Algem. Nederl. Verbond en het Bestuur v. d. Ver. der Nat. Feesten en tal van notabelen, dames en heeren. Nadat de prijswinners vóór den Landvoogd gedefileerd hadden, wenschte de Gouverneur hen geluk met de bekroonde opstellen, en hield daarna met de hem eigen welsprekendheid eene rede op den Nederlandschen zeeheld. Z. Excellentie zette uiteen de redenen, waarom nog na driehonderd jaren de geboortedag van De Ruyter alom gevierd wordt, en niet het minst in de meest Nederlandsche van alle koloniën, in de kolonie Suriname.

Drie waren volgens Spr. de redenen der De Ruytersfeesten: vooreerst dat De Ruyter machtig veel bijgedragen heeft tot het onafhankelijk volksbestaan en de grootheid van Nederland, vervolgens dat De Ruyter een wijze van oorlogvoeren ter zee ingevoerd heeft, die nog den grondslag der tactiek in deze tijden vormt; eindelijk was De Ruyter een voorbeeld voor alle Nederlanders door zijn plichtsbesef en gehechtheid aan het gezag der overheden op aarde en aan het gezag van God.

Z. Exc. noodigde ten slotte uit om op H. M. de Koningin en het Vaderland, uit volle borst niet het Duitsche Hurrah! maar het echt hollandsch Hoezee! te roepen 1). Een Hoezee! beantwoordde de rede van den Landvoogd: een Hoezee! voor de Koningin, een Hoezee! ook voor den Gouverneur.

Daarop nam de heer I. da Costa, voorzitter der Koloniale Staten, het woord in naam der Surinaamsche bevolking, om Z. Exc. de gehechtheid en de liefde van Suriname voor H. M. de Koningin te betuigen, en verzocht die gevoelens aan H. M. te willen vertolken.

Z. Exc. beloofde zulks met veel genoegen te zullen doen.

Onder het spelen der militaire muziek en het zingen der schoolkinderen deelde de Gouverneur thans de prijzen uit.

Ook op Suriname is, dank zij de Vereen. voor Nat. Feesten, het Algem. Ned. Verbond en de medewerking van velen „wien Neerlandsch bloed door de aadren vloeit," de viering van den Nationalen dag niet achtergebleven.

1) Den Gouverneur zweefden zeker de woorden voor den geest van den dichter, die vóór jaren reeds uitriep:
„Is 't hoera?" – „Is 't hoerà?"
Wat, drommel, kan 't mij schelen!
Brul, smeek ik, geen Kozakken na.
Als Fred'riks batterijen spelen,
Als Willems trommen slaan,
Blijft Neêrlands oorlogskreet: „Val aan!"
Waar jong en oud de vreugd der overwinning deelen,
Bij Quatre-Bras' tropee
Blijft ons gejuich: „Hoezee!"

(*De Surinamer.*)

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Koloniale Raad.

Woensdagavond ten acht ure hield de Koloniale Raad een Openbare Zitting. Wegens ongesteldheid van den Voorzitter, Mordy. S. L. Maduro, werd de vergadering geleid door den Ondervoorzitter J. Möller. Afwezig met kennisgeving: Dr. de Casseres.

De wn. Voorzitter stelde voor de Notulen der vorige vergaderingen, reeds lang gedrukt en rondgezonden, niet voor te lezen, zoo de Leden geen aanmerking daarop hadden te maken. Aldus werd besloten.

Ingekomen stukken waren:

1°. Verordening houdende bepalingen, volgens welke de Gezagvoerders van schepen, die op de stranden der kolonie Curaçao op particuliere gronden stranden, het recht erlangen om daar hun goederen aan wal te brengen en over die gronden te vervoeren:

2°. Verordening tot vaststelling van een nieuw reglement voor de Curaçaosche bank.

Beide ontwerpen werden op voorstel van den wn. Voorzitter naar de Afdeeling verwezen.

Niets meer aan de orde zijnde werd de publieke vergadering gesloten en gingen de Leden naar de Afdeelingen over.

Dankbetuiging.

In dank ontvingen wij van den heer J. P. E. Neumañ, uitgever van „De Curaçaosche Courant", een exemplaar van den „Curaçaoschen Almanak voor 1908."

Sterfte.

Gedurende de maand Maart stierven in het stadsdistrict 30 menschen: 27 volwassenen en 3 kinderen.

Koloniaal Museum. St. Eustatius.

In de aula van Teijlers-stichting hield Maandagavond (4 Maart ll.) op uitnoodiging van het Koloniaal-Museum de heer G. J. van Grol, gezaghebber van Sint Eustatius, (Ned West-Indië) een voordracht over "Het eiland St. Eustatius in verleden, heden en toekomst." De heer van Grol begon zijn toehoorders een denkbeeld te geven, dat het kleine eiland, volgens den een 28.6 K.M.2, volgens den ander 20.7 K.M.2, inderdaad eeuwenlang aan tabak en katoen rijke oogsten bood, waarvan Franschen en voornamelijk Engelschen profiteerden.

Hij deed dit door aanhaling van geschiedkundige feiten, waaruit tevens bleek een langzaam, maar zeker verval, tot na 1863 de landerijen meer en meer in wildernis verkeerden.

Daarna gaf de heer van Grol een hier en daar dichterlijk getinte beschrijving van het vulkanen eiland met zijn woeste ravijnen, zijn kraters, waarvan de grootste aanleiding biedt tot het maken van picnics, boottochtjes en uitstapjes door tal van romantische plekken.

Doch hoe vervallen, hoe verengelscht ook [de taal is Engelsch, de rechtspraak is Engelsch] hoezeer de gronden in waarde zijn verminderd (van f 235 tot f 25 á 20 per H. A.) wanhoopte spreker niet aan de toekomst van het eiland met zijn vruchtbare gedeelte, wanneer het kleingrond gebied werd uitgebreid, indien men zich toelegde vooral op de katoenteelt, katoen, die waarschijnlijk daar inheemsch is en die gepaard zou kunnen gaan met veehouderij.

Spreker beval daarom krachtig aan kolonisatie. Hollandsch kapitaal zou daar z. i. zeker rendeeren, menigeen zou op St. Eustatius zijn toekomst kunnen verzekeren.

Ten slotte liet de heer van Grol verschillende producten in natura zien, afkomstig van het eiland, alsmede een uitgebreid herbarium, verzameld door zijn vrouw."

De Vrijmoedige.

„Opgemerkt dient hierbij te worden", — zegt de Gouverneur in diens Toelichting bij art. 27 der Begrooting voor 1908, — dat, als de katoen, die er nu vrij slecht vóór staat, ook in het oogst-jaar 1907-'08 slechte resultaten levert, de proeven daarmede niet voortgezet mogen worden.

De regenval schijnt te onregelmatig en te onvoldoende voor den eigenaardigen bodem van dit eiland. De katoen zou ook beter op hare plaats zijn op Zeelandia dan op Bengalen, en wellicht zullen de gronden van eerstgenoemde plaats als proef terrein gebezigd worden."

De „Christiansted."

Naar aanleiding van de aanmerking voorkomende in het voorgaande nummer van ons blad over de vertraging van de „Christiansted" ontvingen wij van de Hoofdagenten Edwards, Henriquez & Co een schrijven, waarin ons werd medegedeeld: „dat het vertrek uit Sto. Domingo niet op den bepaalden datum kon plaats vinden wegens de feestdagen, waarop genoemde boot geen werk had kunnen verrichten. Ware dit niet het geval geweest, zou de „Christiansted" het gewijzigde vaarplan behoorlijk hebben kunnen volgen."

Verder wordt de volle verzekering gegeven, dat de dienst tusschen de eilanden hoofdzaak is en blijven zal. De heeren Hoofdagenten hopen echter dat, mocht het vaarplan door een of andere omstandigheid buiten hun controle al eens gestoord worden, het Publiek op de eilanden daar om nog niet zal denken, dat op hunne belangen minder acht wordt gegeven.

Wij brengen den Heeren Edwards, Henriquez & C°. dank voor dit schrijven en herhalen gaarne, dat het Publiek van de activiteit dezer Heeren ten volle overtuigd is en zeer goed weet, dat hun belangen in uitstekende handen is.

Serenade.

Verleden Zaterdagavond brachten de Curaçaosche Scherpschutters hun Commandant, den Heer I. van Lier, een Serenade.

Militair Te Huis.

't Zal er nu toch van gaan komen! Reeds een paar weken achtereen zagen we de soldaten het terrein van „*San Mateo*" effenen, den weg breeder maken, zand kruien etc.; alles om daar het groote gebouw achter op het terrein gelegen in te richten tot een prettig, een gezellig geheel, waar de militairen en matrozen zich nu eens echt „thuis" zullen gevoelen. Tot dusverre bestond er voor hen buiten de kantine al heel weinig gelegenheid om zich op gepaste, fatsoenlijke wijze te vermaken. Wilden zij niet binnen het fort in de kantine blijven, dan moesten ze hun fortuin maar op straat gaan zoeken, wat maar al te dikwijls een gereede aanleiding tot ongeregeldheden was. De oprichting van een militair te huis, waar ook de matrozen toegang hebben, zal zeker door allen worden toegejuicht en....... gesteund.

In 't begin zijn er natuurlijk eenige onkosten te maken; later zal deze inrichting zich zelf wel kunnen bedruipen, als het Gouvernement slechts jaarlijks met een kleine subsidie bijspringt. Nu, daar twijfelen wij niet aan. Het hooge nut van een dergelijke instelling wordt overal in Europa ten zeerste gewaardeerd en ook op Curaçao zal zij goede vruchten opleveren.

Om de Burgerij gelegenheid te geven deze goede zaak te steunen zullen de militairen Zaterdag 27 April in het Theater Naar een groote uitvoering geven: Stanfoefeningen, Gymnastische en ladderstanden, Episode uit den Atjeh-oorlog, *a* de overval, *b* de overwinning, Carré-geweer, Komische voordrachten, Een Blijspel, Pantomime enz. enz.

Van harte hopen wij, dat alle plaatsen in het Theater verkocht worden, opdat de militairen de overtuiging ontvangen, dat de oprichting van het Te huis met volle instemming begroet wordt door de Curaçaosche Burgerij.

Prinsendag.

Vrijdag a. s. 19 April zullen wij de verjaring vieren van Z. K. H. den Prins der Nederlanden. Wij hopen, dat er algemeen zal gevlagd worden. De Prins heeft door zijn kloek optreden bij den Hoek van Holland de harten van het Nederlandsche volk veroverd. Wij moeten getuigenis afleggen van onze waardeering voor deze heldendaad.

Des morgens half acht parade, des middags 33 saluutschoten en 's avonds van halfacht tot negen uren muziek voor het Gouvernementshuis. Daarna taptoe.

NEDERLAND.

Minister Staal.

Door de Provinciale Staten van Noord-Holland werd 19 Maart gekozen tot lid der Eerste Kamer generaal Staal, Minister van Oorlog, met 46 van de 73 stemmen. Op generaal Van Marle waren 18, op den heer De Boer 5, op den heer Cremer 3 en op den heer Hesdingen 1 stem uitgebracht.

De Tijd.

Zoude men hieruit niet mogen afleiden, dat door deze keuze de oplossing der ministerieele crisis, ons door den kabel medegedeeld, ietwat bespoedigd is? Zoo Grl. Staal zich deze keuze liet welgevallen, heeft hij daardoor zich aan het Ministerie onttrokken en het ontslagen van verdere, door niets gemotiveerde maar zelf gewilde, solidariteit. De terugkeer tot hunne departementen werd daardoor aan de Ministers voor de buitenwereld gemakkelijker gemaakt, terwijl Majoor Rappard trad in plaats van Grl. Staal.

Verkiezingsvoorspel ?

Een zeer zonderling artikel inderdaad bevatte *Het Vaderland* van Donderdag 14 Maart. Een stuk, dat bij velen van rechts niet alleen, maar ook bij sommige hoogstaanden van links — naar ons van betrouwbare zijde werd medegedeeld — verontwaardiging heeft gaande gemaakt.

De titel van bedoeld stuk proza mag de horenstoot genoemd worden, waaraan reeds aanstonds de melodie der fanfare te onderkennen viel.

Die titel luidde: „*Een laffe daad.*"

Het zal den lezer, die in den laatsten tijd sommige — er bestaan gelukkig eerbiedwekkende uitzonderingen! — organen der linkerzijde heeft bijgehouden, wel aanstonds duidelijk wezen, dat de lafaard, die hier onderhanden genomen wordt, is: de rechterzijde. En dat de daad, welke haar wordt voorgeworpen, schijnt te wezen, dat zij er — luid verschillende crisisberichten — voor bedankt. den politieken wagen, welke door den Thorbeckedroom van Dh. Borgesius in het moeras is gereden, er uit te halen vóór de heeren van links die zich in 1905 met het voortrollen van dien wagen zoo gretig belast hebben, erkennen, niet bij machte te zijn, het gevaarte in beweging te brengen.

Volgens *Het Vaderland* dan zou de rechterzijde

„op de onverantwoordelijke daad der Eerste Kamer de kroon der lafheid gezet (hebben) door te weigeren, de aansprakelijkheid van den toestand te aanvaarden: de opdracht van den heer Heemskerk om de eerste stappen te doen tot vorming van een Kabinet van rechts, is op niets uitgeloopen."

Alvorens verder te gaan, zij hier bij het getrompetter van *Het Vaderland* aangeteekend, dat de bewering, in verschillende liberale bladen rondwarende, als zou aan Dr. Heemskerk opdracht gedaan zijn tot kabinetformatie, een absolute onwaarheid is. Met de meeste beslistheid kunnen wij verzekeren, dat dit verhaal blijkbaar geschreven is met de soort inkt, die in een of anderen duim gezeten heeft.......

Hierbij voegt aanstonds de kantteekening, dat de schets van den toestand even juist is als de bewering, dat aan Heemskerk een formatie was opgedragen. N.l. dat zij is volkomen in strijd met de waarheid.

In de eerste plaats zal *Het Vaderland* te bewijzen hebben, dat de rechterzijde zich onvoorwaardelijk heeft onttrokken. Iets waarvoor een los beweren niet volstaan kan.

Dat de rechterzijde gelijktijdig de verantwoordelijkheid voor de houding der rechtsche leden van de oppositie in de beide Kamers kon aanvaarden, is hieraan toe te schrijven, dat er tusschen die beide groepen van oppositie slechts verschil in graduatie is. Beiden willen hetzelfde doel, maar de een koos de zachtere, de ander — strenger constitutioneel — de harderen tactiek om het te bereiken.

Het bestrijden van den Minister van Oorlog wegens grondwetschennis, — alleen verschoonbaar om zijn in 't geheele debat doorstralenden Ikheidswaan! — nam de rechterzijde in de beide Kamers, in het meerendeel harer persorganen en over het geheele land gaarne voor hare rekening.

Het misbruik, dat de geheele Regeering van Staal's val gemaakt heeft, om een uitvlucht te vinden tot heengaan wegens doorvoelde machteloosheid, nam de rechterzijde echter allerminst voor rekening.

Verschillende schrijvers van links, — zoo de *N. Courant*, zoo de *Nieuwe Rotterd. Courant* zoo Dh. Elout in *De Tijdspiegel*, en wij gaven dienaangaande uitvoerige aanhalingen — hebben het met de gezamenlijk pers der rechterzijde van meet af erkend: het heengaan van het *geheele* Ministerie was door niets gewettigd."

De Residentiebode.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

BRILLANTE MANIFESTACION.— Así merece calificarse el siguiente espontáneo testimonio, que ha brotado de la pluma del Dr. F. A. Rizquez, ilustrado y prominents facultativo de Caracas:

"Decir que la combinación de los hipofosfitos alcalinos con el aceite de hígado de bacalao es buena para el escrofulismo, la turbeculosis, los catarros crónicos, la debilidad del organismo, etc., es una redundancia en que no debo insistir.

Mas declarar que la Emulsión de Scott realiza el difísil ideal de un preparado farmacéutico estable, bello, odorífero y hasta agradable al gusto, con base de aceite de bacalao, es un acto de justicia que no puedo negar á los señores Scott y Bowne."

Buitenland.

FRANKRIJK.

In meerdere Fransche bladen wordt bericht, dat de pauselijke staatssecretaris officiëel zijn dank heeft betuigd aan den Oostenrijkschen gezant te Rome voor de door diens regeering verleende bemiddeling bij de teruggave van de archieven der vroegere nunciatuur te Parijs. Tevens zou hij aan de leden van het „corps diplomatique", geaccrediteerd bij den Heiligen Stoel, hebben medegedeeld, dat de Paus geen onderscheid kan aanvaarden tusschen de officiëele stukken van de nunciatuur en de briefwisseling van Mgr. Montagnini, door dezen gevoerd na de „schorsing" der diplomatieke betrekkingen.

De „Osservatore Romano" maakt een nota openbaar, waarin de geloofwaardigheid der „onthullingen" van sommige Parijsche bladen betrekkelijk de papieren van Mgr. Montagnini volstrekt wordt gelogenstraft. Met name de beschuldiging, dat de H. Stoel koning Alfonsus zou getracht hebben terug te houden van diens voorgenomen beleefdheidsbezoek aan president Loubet, is van allen grond ontbloot. Wanneer namens den H. Stoel—zegt het romeinsche blad—stappen zouden gedaan zijn om op den koning van Spanje in zijn verhouding tot Frankrijk invloed uit te oefenen, dan zouden deze te Madrid zijn gedaan. Welnu, men winne te Madrid inlichtingen in en men zal zien, dat er geen sprake is van zoogenaamde pauselijke inmenging. De „Osservatore Romano" zegt, dat de blijkbare bedoeling der „onthullingen" is, sommige mogendheden tegen den H. Stoel op te hitsen.

Volgens de „Libre Parole" zou de quaestie der papieren van Mgr. Montagnini het onderwerp vormen van een eerstdaags in de Kamer te houden interpellatie.

JAPAN.

Wat de Kerk in het eene land verliest, wint zij in het andere. Mgr. William O'Connell, buitengewoon delegaat van den Paus, is in het land van den Mikado druk bezig, de zaken van den Godsdienst in dat rijk te regelen. Door een vermogend Japanees is te Tokio een prachtig eigendom aan den Paus ten geschenke gegeven, waar nu eene Kerk en school zal gebouwd worden.

Dit is niet alles. Er zal ook in Japan eene Katholieke Universiteit geopend worden en bereids zijn verschillende Engelsche en Amerikaansche Jezuieten naar Japan vertrokken, om als professoren op te treden. Bij voorkeur zullen de leeraren uit Engelsch-sprekende naties genomen worden, dewijl Engelsch de meest gesprokene vreemde taal in Japan is.

Ook is het meer dan waarschijnlijk, dat er een blijvende Apostolische delegaat van den Paus naar Japan zal gezonden worden, om de Katholieke Kerk te vertegenwoordigen en de kerkelijke zaken te regelen.

RUSLAND.

The World deelt mede, dat het Russisch Gouvernement groote uitgestrektheden land in een van de beste provincies van Siberië heeft afgestaan aan religieuze orden, die uit Frankrijk verdreven zijn. Het Russisch Gouvernement heeft aan 't Vaticaan bericht gezonden, dat het aan de uitoefening van den Kath. Godsdienst volle vrijheid wil verleenen en dus van plan is alle belemmerende bepalingen, die zich daartegen verzetten, weg te nemen. Eene menigte Katholieke kerken in Polen en andere provincies aan de Katholieken eeredienst onttrokken, zullen worden teruggegeven.

Men koestert te Rome alle hoop, dat de Russische Regeering een officieelen vertegenwoordiger van den Paus zal willen aanvaarden, is het niet een nuntius, dan ten minste een apostolisch Delegaat.

Moge deze berichten van *The World* waarheid bevatten!

Advertentiën.

TEATRE NAAR.

Groote voorstelling te geven door de militairen van het Garnizoen op Zaterdag 27 April a. s. des avonds ten 8 uur ten voordeele van het op te richten "Tehuis."

ZIET DE PROGRAMMA'S.

PRIJZEN DER PLAATSEN:

1e. Loge	f 2.50 per plaats.
Stalles	„ 2.00 id.
2e. Loge	„ 1.50 id.
Parterre	„ 0.75 id.
Balcon	„ 0.50 id.

Plaatsen te bespreken op Maandag 15 Dinsdag 16 en Woensdag 17 April 's morgen van 9—12 uur in de krijgsraadzaal fort Amsterdam.

De Commissie belast met het beheer van het "Militair Tehuis,"

J. A. SNIJDERS.

L. SCHUTTE.

E. C. BRUSSE.

Het Bestuur der Groep: Nederlandsche Antillen van het A. N. V.

maakt bekend dat een gezamenlijk bedrag van

500 Gld.

beschikbaar gesteld zal worden voor jongelieden van de eilanden Bonaire, Aruba, Saba, St Martin en St. Eustatius, ten einde deze jongelieden, nadat zij op hun eiland lager onderwijs hebben genoten, door eene

Tegemoetkoming

in de gelegenheid te stellen op Curaçao uitgebreider onderwijs te kunnen gaan genieten.

Ouders of voogden, die hun zoon of pupil voor deze beurs in aanmerking wenschen te brengen, worden verzocht zich daartoe vóór den 1^e^. Mei a. s. schriftelijk te wenden tot den Groepssecretaris.

De aanvragen moeten vergezeld gaan van de noodige inlichtingen omtrent de jongelieden, zooals: leeftijd, welk onderwijs reeds genoten is, welke school op Curaçao zij wenschen te volgen (openbare of bijzondere school), welk bedrag men zelf voor de opvoeding van zijn zoon of pupil beschikbaar heeft en welk bedrag daarbij als tegemoetkoming wordt verlangd, enz.

Uit de opgegeven jongelieden, zal eene keuze van meerderen gedaan worden. Verdere inlichtingen worden verstrekt door de vertegenwoordigers op de eilanden.

Willemstad 15 Januari 1907

Namens het Groepsbestuur,

de Voorzitter: MORDY C. HENRIQUEZ

de Secretaris: J. A. SNIJDES JR.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van den 1ste September 1905 t|m 28 Februari 1906, onder N°. 8339 T t|m N°. 5849 U, zal plaats hebben op DONDERDAG den 18^den^ April en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht dan, verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 11^n^. April 1907.

De Voorzitter.

A. JESURUN.

LET OP!

Ondergeteekende neemt hierbij de vrijheid het geeërd publiek zijne diensten aan te bieden

J. L. C. MONSANTO,

Praktisijn.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1906.	Zulia.	Philad.	Marcb.	Carcas.	Zulia	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK	April 6	Apr. 13	Apr. 20	Apr. 27	Mei 4	Mei 11
Komt aan te SAN JUAN		18		Mei 2		16
Vertrekt van „		19		3		17
Doet CURAÇAO aan		21		5		19
Komt aan te LA GUAIRA	13	22	27	6	11	20
Vertrekt van „	14	24	28	8	12	22
Komt aan te PTO. CABELLO		25		9		23
Vertrekt van „		26		10		24
Komt aan te CURAÇAO	15	27	29	11	18	25
Vertrekt van „	22	28	Mei 6	12	20	26
Doet LA GUAIRA aan		29		13		27
„ PONCE „						
„ SAN JUAN „		1		15		29
Komt aan te NEW-YORK	29	6	13	20	27	Juni 3

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Apr. 15	Apr. 22	Apr. 29	Mei 6	Mei 13	Mei 20
Komt aan te MARACAIBO	16	23	30	7	14	21
Vertrekt van „	20	26	Mei 4	10	18	24
Komt aan te CURAÇAO	21	27	5	11	19	25

Drukker:

ALFREDO F. SINTIAGO.